

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Решотки Сергія Павловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису частини четвертої статті 35 Господарського процесуального кодексу України у взаємозв'язку з приписами частини першої статті 35, частини восьмої статті 233, частин сьомої, восьмої, дев'ятої статті 240 цього кодексу

м. К и ї в
12 жовтня 2022 року
№ 131-3(II)/2022

Справа № 3-12/2022(24/22)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Первомайський Олег Олексійович (голова засідання),
Головатий Сергій Петрович,
Городовенко Віктор Валентинович (доповідач),

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Решотки Сергія Павловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису частини четвертої статті 35 Господарського процесуального кодексу України у взаємозв'язку з приписами частини першої статті 35, частини восьмої статті 233, частин сьомої, восьмої, дев'ятої статті 240 цього кодексу.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Решотка С.П. звернувся до Конституційного Суду України як фізична особа – підприємець із клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 55, частині першій статті 64, пунктам 1, 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) окремий припис частини четвертої статті 35 Господарського процесуального кодексу України (далі – Кодекс), а саме „незгода сторони з процесуальними рішеннями судді <...> не може бути підставою для відводу“, у взаємозв’язку з приписами частини першої статті 35, частини восьмої статті 233, частин сьомої, восьмої, дев’ятої (за конституційною скаргою – пункти 7, 8, 9) статті 240 Кодексу.

Суб’єкт права на конституційну скаргу вважає, що оспорюваний припис Кодексу у взаємозв’язку з приписами частини першої статті 35, частини восьмої статті 233, частин сьомої, восьмої, дев’ятої статті 240 цього кодексу призводить до «обмеження права у відводі суддів, яке полягає в неконкретизованому посиланні на „незгоду з процесуальними рішеннями суду“» та порушує „право учасника справи на розгляд справи незалежним та безстороннім судом“, „гарантоване Конституцією України право на судовий захист та право розраховувати на те, що конституційні права і свободи <...> гарантуються і не можуть бути скасовані“.

Обґрунтовуючи свої твердження, автор клопотання цитує норми Конституції України та законодавства України, посилається на міжнародні документи, рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у своїй справі, зокрема на ухвали Господарського суду Дніпропетровської області від 5 травня 2021 року, Центрального апеляційного господарського суду від 5 липня 2021 року, постанову Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 13 жовтня 2021 року, ухвалу Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 17 листопада 2021 року, постанову Центрального апеляційного господарського суду від 25 листопада 2021 року, ухвали Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 6 грудня 2021 року, Верховного Суду у складі судді Касаційного господарського суду від 9 грудня 2021 року, копії яких долучено до матеріалів конституційної скарги.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Автор клопотання не навів обґрунтування тверджень про те, як саме оспорюваний припис Кодексу у взаємозв'язку з приписами частини першої статті 35, частини восьмої статті 233, частин сьомої, восьмої, дев'ятої статті 240 цього кодексу призвів до порушення його конституційного права на судовий захист, гарантованого статтею 55 Конституції України, та основних засад судочинства, визначених пунктами 1, 8 частини другої її статті 129, а лише висловив припущення стосовно неправомірності діяльності суддів, що не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваного припису Кодексу відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (окремі його положення), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право [ухвали Першого сенату Конституційного Суду України від 13 червня 2018 року № 20-у(І)/2018, Другого сенату Конституційного Суду України від 3 червня 2020 року № 10-уп(ІІ)/2020].

Відповідно до пункту 14 частини першої статті 92 Конституції України законодавець регулює, зокрема, питання судочинства. З огляду на це у приписах

статті 35 Кодексу визначено підстави для відводу (самовідводу) судді у господарському судочинстві, а також встановлено, що „незгода сторони з процесуальними рішеннями судді <...> не може бути підставою для відводу“ (частина четверта). Однак автор клопотання фактично висловлює незгоду з таким законодавчим урегулюванням, аргументуючи її припущеннями щодо неправомірності процесуальних рішень суду та хибним баченням питання неможливості відводу судді. Проте це не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваного припису Кодексу у взаємозв'язку з приписами частини першої статті 35, частини восьмої статті 233, частин сьомої, восьмої, дев'ятої статті 240 цього кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу також не навів аргументів щодо невідповідності оспорюваного припису Кодексу у взаємозв'язку з приписами частини першої статті 35, частини восьмої статті 233, частин сьомої, восьмої, дев'ятої статті 240 цього кодексу частині першій статті 64 Конституції України, а обмежився її цитуванням, що не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Решотки Сергія Павловича щодо відповідності

Конституції України (конституційності) окремого припису частини четвертої статті 35 Господарського процесуального кодексу України у взаємозв'язку з приписами частини першої статті 35, частини восьмої статті 233, частин сьомої, восьмої, дев'ятої статті 240 цього кодексу на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТІЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**